

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků jednotek domu Staňkova 11**, se sídlem Staňkova 365/11, Brno, zast. JUDr. Karlem Chylíkem, advokátem se sídlem Burešova 16, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2011, čj. JMK 38675/2011, sp. zn. S-JMK 38675/2011 OK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2014, čj. 29 A 49/2011-122,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Brna (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 3. 2011 byla žalobci uložena pokuta ve výši 320.000 Kč za správní delikt podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Toho se dopustil tím, že v době od 14. 5. 2010 do 12. 7. 2010 provedl obnovu kulturní památky - domu k bydlení na ulici Staňkova 11, č. p. 365 v katastrálním území Ponava, v obci Brno, spočívající ve výměně výplní okenních otvorů v uliční fasádě a výměně okenních a dveřních otvorů ve dvorní fasádě v rozporu se závazným stanoviskem. Žalobce sice požádal orgán státní památkové péče o vydání závazného stanoviska k výměně výplní okenních otvorů, práce dle předloženého projektu však provedl dříve, než bylo závazné stanovisko vydáno. Orgán státní památkové péče následně, aniž věděl, že práce již byly v mezidobí provedeny, vydal negativní závazné stanovisko, neboť shledal navrhovaný způsob obnovy kulturní památky nepřijatelným. Správní orgán I. stupně proto konstatoval, že obnova kulturní památky byla provedena v rozporu se závazným stanoviskem.

[2] Proti rozhodnutí o uložení pokuty podal žalobce odvolání, které žalovaný shora uvedeným rozhodnutím změnil v části týkající se výše pokuty tak, že ji snížil na 200.000 Kč. Ve zbytku shledal odvolání nedůvodným.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u krajského soudu žalobou. Krajský soud žalobě rozsudkem ze dne 27. 5. 2013, čj. 29 A 49/2011-57, vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil. Přestože se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že skutková podstata správního deliktu byla naplněna, dospěl k závěru, že žalovaný vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť v rozhodnutí uváděl, že vyměněná okna byla vyrobena z plastu. Ve skutečnosti byla na uvedeném domě nově osazena okna dřevěná. To mělo dle názoru krajského soudu vliv na zákonnost výše uložené pokuty.

[4] Uvedený rozsudek zdejší soud zrušil ke kasační stížnosti, kterou podal žalovaný, svým rozhodnutím ze dne 15. 10. 2013, čj. 1 As 65/2013-34, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud zejména v bodu 31 svého rozsudku vyslovil, že význam textu rozhodnutí, jenž je obsahově nesprávný, lze hodnotit jen v kontextu celého rozhodnutí. Žalovaný v této části odůvodnění rozhodnutí nikterak nemínil korigovat skutková zjištění ani úvahy správního orgánu I. stupně. Závažnost protiprávního jednání spočívala v tom, že nebyla provedena repase původních oken, případně jejich výměna za co nejpřesnější kopie, a že výměnu žalobce provedl, aniž vyčkal vydání závazného stanoviska orgánu státní památkové péče k obnově kulturní památky, což je praxe silně ohrožující veřejný zájem na ochraně kulturních památek. Uvedl-li tedy žalovaný nesprávně, že v uličním průčelí jsou plastové okenní výplně, nejedná se o skutečnost, jež by byla rozhodná pro stanovení výše pokuty.

[5] Krajský soud ve věci rozhodl podruhé rozsudkem označeným v záhlaví. Tentokrát žalobu při ústním jednání dne 14. 10. 2014 zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku setrval na svých závěrech již jednou vyslovených v předchozím rozsudku. Při posouzení otázky přiměřenosti výše pokuty se krajský soud řídil závazným právním názorem vysloveným zdejším soudem; nesprávně uvedený materiál výplně oken neměl vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Krajský soud dále konstatoval, že argumentace žalobce shodným správním deliktem, avšak odlišným rozhodnutím žalovaného ve věcech dalších domů (resp. dalších společenství vlastníků jednotek) ve stejné památkové zóně, je nepřipadná. Z předložených rozhodnutí v těchto jiných věcech totiž krajský soud zjistil, že skutkové okolnosti, které měly vliv na úvahy o výši pokuty, byly naprosto odlišné od projednávané věci (bod 51 rozsudku krajského soudu). Námitky, které žalobce vznesl po vydání rozsudku zdejšího soudu čj. 1 As 65/2013-34, krajský soud odmítl jako opožděné (námitka absence pasivní legitimace žalobce v řízení o správním deliktu, argumentace jiným postupem správního orgánu ve vztahu k domu Staňkova 5).

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Včasnou kasační stížnost podává žalobce (dále jen „stěžovatel“), a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a, b) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel primárně uplatňuje dvě hlavní námitky; jednak, a to především, namítá nepřiměřenost uložené sankce a její likvidační charakter, jednak porušení principu rovnosti před správními orgány dle § 2 odst. 4 správního řádu.

pokračování

[8] K první námitce stěžovatel nejdříve odkázal na nálezh Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13, který se týká protiústavnosti výši minimálních sankcí v zákoně o zaměstnanosti. K tomu dále uvedl, že je samostatným právním subjektem, který vzniká na základě zákona, nikoliv dobrovolně. Nemá vlastní majetek, hospodaří s majetkem (byty) třetích osob, vlastníků bytových jednotek. Ani fond oprav není majetkem stěžovatele, ale jde o vklad jeho členů. Byty slouží k uspokojování jejich bytových potřeb a nikoliv k podnikání, jako je tomu v případě bytů ve vlastnictví městských částí města Brna. Veškeré listiny ohledně hospodaření a majetku stěžovatele jsou založeny u krajského soudu ve Sbírce listin a obchodním rejstříku, který je veřejným seznamem. Soud podle názoru stěžovatele neuvedl jedinou skutečnost, proč považuje sankci uloženou žalovaným za přiměřenou a nelikvidační. Z tohoto důvodu považuje napadený rozsudek též za nepřezkoumatelný.

[9] Dále stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nepožádal o snížení pokuty, ale pouze o zrušení rozhodnutí. Každé podání by mělo být posuzováno dle svého obsahu. Stěžovatel od samého počátku poukazuje na nepřiměřenost pokuty a proto je evidentní, že brojí proti výši pokuty.

[10] Ke druhé námitce stěžovatel uvedl, že spoléhal na dosavadní praxi žalovaného, resp. památkového úřadu v případech okolních domů (vchodů téhož domu) ve stejné památkové zóně. Porušení principu rovnosti vnímá ve dvou rovinách. Zaprvé jde o případ vedlejšího vchodu, Staňkova 5, který prováděl výměnu okenních výplní ve stejnou dobu, jako stěžovatel, ovšem v tomto případě nebyla podána ani žádost o závazné stanovisko. Památkový úřad tuto skutečnost v rámci kontroly zjistil, ale sankci neuložil, byť došlo ke stejnému deliktu, jako v nyní posuzované věci. Zadruhé stěžovatel namítá, že památkový úřad ukládá jiné, výrazně nižší pokuty za stejná porušení subjektům podnikajícím v oblasti pronájmu bytů a nebytových prostor, jako jsou např. městské části Brna, které mají navíc i odborné a ekonomické zázemí.

[11] Další námitky stěžovatele odkazují na praxi památkového úřadu, resp. žalovaného ve vztahu k jiným památkově chráněným domům, které spravuje samo město. Žalovaný dle stěžovatele zcela pomíjí stávající stav a Nejvyšší správní soud za něj vysvětluje rozpory, které vyplývají z listin.

[12] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve vyjádření ze dne 16. 12. 2014 ke kasační námitce likvidační sankce uvedl, že v případě stěžovatele je snižená pokuta ve vztahu k úsporám, které stěžovateli vznikly osazením levnějších památkově nevyhovujících oken, relativně nízká. Nesouhlasí s názorem, že jde o pokutu likvidační a spekuluje o tom, že by tato mohla být klidně hrazena z úspor ve fondu oprav stěžovatele. Dále žalovaný uvedl, že návrh podle § 78 odst. 2 s. ř. s. nebyl v žalobě uplatněn a proto nebyly dány podmínky pro uvedený postup. Námitky stěžovatele v kasační stížnosti považuje za nové, ničím nepodložené a nepravdivé. Žalovaný nepochybuje o tom, že skutková podstata předmětného správního deliktu byla naplněna a pokuta byla uložena v souladu s právními předpisy. Z tohoto důvodu navrhl, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[14] Stěžovatel zaslal 16. 1. 2015 zdejšímu soudu repliku. V ní uvedl, že tvrzení žalovaného o možné úhradě pokuty z uspořené prostředků ve fondu oprav je založeno pouze na dohaděch a svědčí o tom, že žalovaný se při rozhodování o výši pokuty nezabýval majetkovými poměry

stěžovatele. Výměna oken byla nezbytná, repase ovšem dle odborného posudku možná nebyla. V daném případě nemůže být o žádné úspore řeč, a to proto, že vlastníci bytových jednotek přispívali v roce 2010 a v dalších letech pravidelnou částkou 1300 Kč měsíčně. Tyto příspěvky, které stěžovatel využívá na úhradu běžného provozu a nejnutnějších potřeb domu (každoročně cca. 30 až 50 tis. Kč), odpovídají finančním možnostem vlastníků jednotek; ti nedisponují peněžními prostředky na vyšší vklady do fondu oprav. Celkové náklady na pořízení nových oken dosáhly částky 737.000 Kč, kterou vlastníci jednotek uhradili mimořádnými platbami; na nová kastlová okna by stěžovatel pouze z běžného fondu oprav nenašetřil. Stěžovatel proto nemá a neměl finanční prostředky, z nichž by mohl jakkoliv ušetřit.

[15] Žalovaný reagoval na repliku stěžovatele duplikou, kterou zdejší soud obdržel dne 24. 4. 2015, v níž setrval na svých dosavadních vyjádřeních. Nad rámec již uvedených tvrzení žalovaný uvedl, že dokazování ohledně způsobu spravování objektu nemá ve vztahu k výši uložené pokuty žádnou relevanci. Společenství vlastníků jednotek si samo určuje výši vybírané částky, zde tak nízkou, že neumožnila výměnu provést v souladu s právními předpisy. Pokud jsou vlastníci bytů schopni skládat finanční prostředky na opravy, musí být schopni je shromáždit i na úhradu pokuty, i když motivace k tomu je pochopitelně nižší. Kdyby měl žalovaný souhlasit s argumenty stěžovatele, musel by rezignovat na řádný výkon svých povinností jako památkového úřadu. Závěrem žalovaný zopakoval, že nebyly ani dány podmínky § 78 odst. 2 s. ř. s. Přestože došlo k doplnění dokazování před krajským soudem, stěžovatel se svou argumentací neuspěl. Nyní podává nové námitky, které nebyly uplatněny v žalobě. Uložená pokuta není dle žalovaného zjevně nepřiměřená ani likvidační.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] V projednávané věci se jedná již o druhou kasační stížnost ve stejné věci. Opakovaná kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obecně nepřijatelná. Základním smyslem této úpravy je, aby se zdejší soud nemusel opakovaně zabývat týmiž případy [srov. např. nález ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (N 119/37 SbNU 519)]. Nepřijatelnost kasační stížnosti se tedy týká především otázek, které Nejvyšší správní soud v téže věci závazně posoudil, resp. mohl posoudit (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

[17] Nepřijatelnost kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nicméně nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká krajskému soudu procesní pochybení, aniž by se však zabýval věcí samou. V nyní posuzované věci krajský soud vydal nové rozhodnutí poté, co jeho původní rozsudek zdejší soud zrušil pro nesprávné posouzení otázky vlivu nesprávně uvedeného druhu materiálu výplně oken na výši pokuty krajským soudem. Námitkami, které stěžovatel vznesl v nyní posuzované kasační stížnosti, se zdejší soud ve svém prvním rozsudku zabývat nemohl. Kasační stížnost je proto přípustná.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; vady, jimiž se musí zabývat i bez návrhu, byly součástí kasačních námitek (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[20] Mezi stranami není od počátku žádného sporu o tom, že se správní delikt stal a že byl spáchán stěžovatelem. Důvod, pro který stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu, resp. rozhodnutí žalovaného, spočívá v jeho přesvědčení, že uložená sankce je nepřiměřená a likvidační. V této souvislosti se zdejší soud zabýval i námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., **III.A.**]. Stěžovatel dále tvrdí, že žalovaný porušil ve vztahu k stěžovateli princip rovnosti zakotvený v § 2 odst. 4 správního řádu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., **III.B.**].

III.A.

Posouzení námitky nepřiměřenosti a likvidačního charakteru pokuty

[21] Stěžovatel namítá, že uložená sankce, žalovaným v řízení o odvolání snižená na 200.000 Kč, je nepřiměřená a pro něj likvidační. Krajský soud neuvedl dle stěžovatele jedinou skutečnost, proč považuje sankci uloženou žalovaným za přiměřenou a nelikvidační. Z tohoto důvodu považuje stěžovatel napadený rozsudek též za nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud dále vypořádá oba aspekty této námitky paralelně, neboť spolu velmi úzce obsahově souvisí.

[22] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v důsledku jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (k tomu viz ustálenou judikaturu NSS, např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52). Za takové vady naopak nelze považovat dílčí nedostatky odůvodnění, pokud jsou hlavní důvody konkrétních závěrů z rozhodnutí jasně seznatelné (viz rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25).

[23] K tomu zdejší soud uvádí následující. Podle § 35 odst. 1 písm. e) obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání provádí obnovu kulturní památky bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností nebo nedodrží podmínky určené v tomto závazném stanovisku. Dle § 36 zákona o státní památkové péči se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti a k době trvání protiprávního jednání, ke kulturně politickému významu kulturní památky a k rozsahu hrozící nebo způsobené škody.

[24] Žalovaný zhodnotil protiprávní jednání stěžovatele jako velmi významné. Citací výňatku z metodické pomůcky Národního památkového ústavu, nazvané Péče o výplně historických okenních a dveřních otvorů, doložil, že v odborné veřejnosti bývají okenní výplně považovány za významné prvky památkově chráněných budov.

[25] Nejvyšší správní soud se problematikou přezkoumávání přiměřenosti sankcí v minulosti již několikrát zabýval. Z rozsudku ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS (*Asociace užité grafiky a grafického designu*) mimo jiné plyne, že soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytykaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení

pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (blíže viz body 23-26 cit. rozsudku).

[26] Zvláštní oprávnění moderovat výši pokuty dává soudní řád soudu tedy i za situace, kdy správní orgán zákonné meze nepřekročil a výši pokuty řádně zdůvodnil. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu přitom není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010-97, č. 2209/2011 Sb. NSS).

[27] Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, pak platí, že „[p]ři posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud ke žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační“ [srov. i nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.)]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.

[28] Nejvyšší správní soud shledává výše uvedené závěry aplikovatelnými i v právě projednávané věci. Krajský soud byl povinen se zabývat při přezkumu výroku ukládajícího stěžovateli sankci pouze tím, zda správní orgán zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační. Závěry, ke kterým dospěl žalovaný a krajský soud, přitom Nejvyšší správní soud hodnotí jako logické, správné a za souladné s příslušnou právní úpravou.

[29] Krajský soud se otázkou přiměřenosti sankce, resp. postupem dle § 78 odst. 2 s. ř. s. (snížení nebo upuštění od sankce) zabýval v bodech 49 až 56 napadeného rozsudku. Od Magistrátu města Brna si krajský soud k návrhu stěžovatele učiněnému po zrušení prvního rozsudku krajského soudu v této věci vyžádal navržená rozhodnutí, která se měla týkat stejného správního deliktu, odpovědným subjektem zde byla ale Městská část Brno-sever. Za tyto delikty ovšem byla uložena pokuta v mnohem nižší výši (60.000 Kč v případě domu Helfertova 20, resp. 120.000 Kč ve věci domů Nováčkova 74 a nám. 28. října 19). Krajský soud z těchto rozhodnutí následně zjistil, že ač se jednalo o stejný správní delikt, skutkové okolnosti, které měly vliv na úvahy o výši pokuty, byly naprosto odlišné od projednávané věci. V obou případech totiž pachatel své pochybení v průběhu správního řízení uznal a ihned začal činit opatření k obnovení autentického vzhledu příslušné památky. Navíc, správní orgán zohlednil též skutečnost, že ve druhém z uvedených případů z katastru nemovitostí nevyplývalo, že jde o památkově chráněné objekty. Ve druhém případě správní orgány zohlednily i skutečnost, že nezákonná výměna oken proběhla pouze ve 2. NP z celkově čtyřpodlažního objektu, atd.

[30] Krajský soud dále konstatoval, že památkový úřad rovněž zohlednil, že stěžovatel je právnickou osobou, která nepodniká. Současně však uvedl, že to neznamená, že mu nemůže být uložena pokuta. Pokud by se jednalo o podnikající právnickou osobu, byla by uložena pokuta podstatně vyšší. Při ukládání pokuty vzal do úvahy rovněž potřebu preventivního působení nejen vůči stěžovateli, ale rovněž vůči ostatním vlastníkům nemovitostí tvořících tuto kulturní památku. Žalovaný k tomu dodal, že uvedenou částku nelze považovat

pokračování

u subjektů typu společenství vlastníků jednotek za likvidační, pokud se zohlední velikost a charakter domu a rozpočet realizovaných oprav. Upozornil též na to, že stěžovatel v odvolání ani v žalobě neargumentoval svými konkrétními majetkovými poměry, nebo majetkovými poměry svých členů.

[31] Z dosud uvedeného je zcela zřejmé, proč krajský soud neshledal uloženou sankci za zjevně nepřiměřenou. Z obsahu napadeného rozsudku vyplývá, že na tuto jeho úvahu neměl vliv postup správních orgánů v jiných řízeních o stejném deliktu, na která upozornil stěžovatel. Skutkové okolnosti daných případů byly zcela jiné a správní orgány tudíž posuzovaly jiné skutečnosti, které měly v konečném důsledku vliv na uložení nižší pokuty; mimo jiné též uznání pochybení pachatelem a jeho snahu o co nejrychlejší nápravu stávajícího nevyhovujícího stavu. To stěžovatel neučinil, proto tyto okolnosti nemohly být zohledněny jako polehčující v jeho případě. Naopak, žalovaný jako polehčující okolnost zohlednil tu okolnost, že okenní výplně jsou stavebními prvky, které lze po uplynutí jejich životnosti vyměnit za památkově vhodnější. To byl důvod ke snížení pokuty na výši odpovídající 10 % horní hranice zákonné sazby. Soud připomíná, že maximální výše pokuty tu činí až 2 000 000 Kč.

[32] Nejvyšší správní soud stručně uzavírá, že rozsudek krajského soudu není v této části nepřezkoumatelný. Zákon o státní památkové péči navíc nestanoví povinnost správních orgánů pachatele těchto správních deliktů informovat o možnostech zmírnění odpovědnosti za správní delikt, o který v posuzované věci jde. Z tohoto důvodu je zcela bezpředmětná námitka stěžovatele, že nebyl poučen o možnosti vyměnit okna za taková, která by vyhověla zákonným požadavkům.

[33] Námitka nepřezkoumatelnosti je nedůvodná.

[34] Zdejší soud se dále ztotožňuje i s věcným posouzením přiměřenosti sankce krajským soudem, resp. neshledáním její zjevné nepřiměřenosti nebo jejího likvidačního charakteru. Stěžovatel, resp. jeho členové jsou si bezpochyby po celou dobu vědomi skutečnosti, že užívají byty v památkově chráněném objektu, a tak musí být srozuměni i s tím, že správa takového objektu na ně klade zvýšené finanční nároky a více zákonných omezení. Jestliže stěžovatel i přes tuto okolnost po svých členech vyžaduje příspěvky do fondu oprav v takové výši, že nejsou s to tyto nároky pokrýt, které navíc konkrétně vyčíslil poprvé až v replice v řízení o této kasační stížnosti, nelze tuto skutečnost připisovat k tíži žalovaného. Výše příspěvků do fondu oprav je zcela na úvaze stěžovatele a jeho členů. Přistoupení na takovou argumentaci stěžovatele by totiž v konečném důsledku směřovalo proti smyslu zákona, jež má kulturní památky chránit. Znamenalo by legalizaci možnosti obcházení zákona o státní památkové péči, pokud by společenství vlastníků jednotek vyžadovalo od svých členů třeba jen symbolickou jednu korunu, aby se později mohlo dovolávat nepřiměřenosti uložené sankce či upuštění od jejího uložení. Takový stav by byl zcela absurdní a zjevně nežádoucí.

[35] Navíc, tvrzení stěžovatele o likvidační povaze uložené pokuty zůstalo dosud v průběhu řízení pouze v rovině tvrzení; stěžovatel nijak neprokazoval či nedokládal, že výše uložené sankce, i po jejím snížení, je pro něj likvidační, tj. že je ve světle výše cit. judikatury v bodě [25] a [27] nezákonná. Prokazování tohoto tvrzení je součástí důkazního břemene, které stěžovatele v průběhu řízení tížilo, které ovšem neunesl. To vyplývá též z již cit. usnesení rozšířeného senátu NSS, čj. 1 As 9/2008-133, v bodě [27] shora, viz zejména bod 37 usnesení.

[36] Pokud jde o postup dle § 78 odst. 2 s. ř. s., krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že k tomuto postupu nebyly splněny zákonné podmínky, neboť stěžovatel takový postup nikdy

sám nenavrhoval (navrhoval pouze zrušení rozhodnutí žalovaného). Jak již bylo uvedeno výše, nebyla shledána ani zjevná nepřiměřenost uložené pokuty, a tak nebyla splněna další z podmínek nezbytných pro postup podle cit. ustanovení soudního řádu správního. S tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje.

[37] Jde-li o odkaz stěžovatele na náleze Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13 (219/2014 Sb.), tento na věc skutečně nedopadá, neboť Ústavní soud se v dané kauze zabýval ústavností spodní hranice pokuty za správní delikt dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti. V právě projednávané věci zákona o státní památkové péči, v relevantním znění, tj. do 31. 12. 2013, za správní delikt dle § 35 odst. 1 písm. e) žádnou spodní hranici nestanovil a správní uvážení tak nebylo nijak omezeno.

[38] Všechny tyto námitky jsou nedůvodné.

III.B.

Posouzení námítky porušení principu rovnosti dle § 2 odst. 4 správního řádu

[39] Stěžovatel namítá porušení principu rovnosti ve vztahu k jiným společenstvím vlastníků jednotek stejného památkově chráněného objektu, neboť spoléhal na dosavadní praxi žalovaného v těchto případech.

[40] Podle § 2 odst. 4 správního řádu *[s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

[41] Porušení principu rovnosti stěžovatel vnímá ve dvou rovinách. Nejprve poukazuje na vedlejší vchod Staňkova 5, který prováděl výměnou okenních výplní paralelně se stěžovatelem, ten však žádost o závazné stanovisko ani nepodal a to bylo dle stěžovatele důvodem, proč mu následně po provedení kontroly žalovaným žádná sankce uložena nebyla. K tomu zdejší soud uvádí, že tato námitka byla poprvé uplatněna až v řízení o kasační stížnosti, ač jí stěžovatel mohl uplatnit již dříve v řízení o žalobě (tam je ovšem včas neuplatnil). Z tohoto důvodu je proto uvedená námitka nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[42] Dále stěžovatel spatřuje nerovnost v tom, že památkový úřad ukládá jiné, výrazně nižší pokuty za stejná porušení subjektům podnikajícím v oblasti pronájmu bytů a nebytových prostor, jako jsou např. městské části Brna, které mají navíc i odborné a ekonomické zázemí. I na tuto námitku bylo již stěžovateli odpovězeno, zde odkazuje Nejvyšší správní soud zejména na své závěry vyjádřené v bodě [29] shora a na správní rozhodnutí vyžádaná krajským soudem k návrhu stěžovatele. Na vyšší sankce v těchto případech měly vliv další skutečnosti, které v případě stěžovatele dány nebyly. Proto nelze konstatovat, tak, jak se zřejmě snaží učinit stěžovatel, že šlo o skutkově shodné nebo podobné případy, kde by postupem správních orgánů došlo k nedůvodným rozdílům při rozhodování věcí. To, že se s tímto názorem stěžovatel neztotožňuje, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného spočívající v porušení principu rovnosti.

[43] Ani stěžovatelem opakovaně namítaná skutečnost, že je subjektem zřizovaným na základě zákona, nikoliv dobrovolně a nikoliv za účelem podnikání, nemá na posouzení námítky porušení principu rovnosti dle § 2 odst. 4 správního řádu vliv.

[44] Stěžovatel měl obnovu kulturní památky provést na základě závazného stanoviska orgánu státní památkové péče a v souladu s ním. Toho měl stěžovatel vyčkat a řídit se jím;

pokračování

pokud tak neučinil, dopustil se správního deliktu dle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o státní památkové péči.

[45] I tyto námitky jsou nedůvodné.

IV.

Závěr a náklady řízení

[46] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[47] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady přesahující jeho obvyklou činnost nevznikly. Proto ani žalovanému zdejší soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu